

Der er således ikke tale om særlige bestemmelser om rådgivning og vejledning i forbindelse med mennesker med en hjerneskade.

Spm. nr. S 1834

Til socialministeren (20/4 99) af:

Kristian Jensen (V):

»Hvad er begrundelsen for at lave en forskelsbehandling af førtidspensionister under 60 år og førtidspensionister mellem 60 og 67 år?«

Begrundelse

Førtidspensionister, der er mellem 60 og 67 år, kan kun få mellemste førtidspension ved 100 pct.s mistet erhvervssevne, mens yngre førtidspensionister kan modtage højeste førtidspension. Baggrunden for denne forskelsbehandling bedes oplyst.

Svar (27/4 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det kan oplyses, at aldersgrænsen på 60 år for tilkendelse af den højeste førtidspension kan føres tilbage til lov nr. 219 af 4. juni 1965 om invalidepension m.v., der trådte i kraft den 1. april 1966.

Loven byggede på betænkning nr. 371 om invalidepension m.v. afgivet i 1965 af et udvalg, der var nedsat af socialministeren.

Ved loven skete der en forhøjelse af invalidepensionsniveauet navnlig for de sværest invaliderede, og i denne forbindelse indførtes en graderet invalidepensionsordning bestående af 3 pensionsstørrelser, hvortil den enkelte invaliderede blev berettiget efter graden af erhvervssevns nedsættelse.

Om fastsættelse af aldersgrænse fremgår det af forarbejderne til loven, at begrundelsen for at indføre et højere invalidepensionsniveau er, at invalidepensionisterne befinder sig på alderstrin, hvor det er normalt for ikke-invaliderede at have normal arbejdsindkomst. Denne begrundelse tilsiger, at det forhøjede niveau falder bort, når pensionisten kommer ud over disse alders-

trin. Det foreslås derfor, at invalidepensionister overgår til folkepension ved det fyldte 67. år, hvor sådan overgang er normal for den aktive befolkning.

Den nævnte begrundelse for et højere niveau aftager i vægt for så vidt angår personer, der invalideres i aldersklasserne op imod det 67. år. Endvidere må der lægges vægt på, at der ved det fyldte 60. år indtræder adgang til at få tilkendt folkepension, når der foreligger svigtende helbred eller andre ganske særlige omstændigheder, hvortil kommer, at aldersgrupperne op over de 60 år frembyder stigende vanskeligheder med hensyn til at afgøre, om der foreligger en invaliderende, sygelig tilstand, eller om nedsættelsen af erhvervssevnen er et udslag af alderens indflydelse. Det foreslås derfor, at retten til at opnå invalidepension ophører ved en persons fyldte 60. år. Undtagelse herfra gøres kun for personer mellem 60 og 67 år, som rammes af så svær invaliditet, at det medfører erhvervsudgytighed. Sådanne personer skal efter forslaget kunne få tilkendt pension, der under hensyn til det anførte om den mindre stærke begrundelse for et højere invalidepensionsniveau for personer, der nærmer sig folkepensionsalderen, foreslås fastsat til mellemste invalidepension.

Ved indførelse af nye regler om førtidspension, jf. lov nr. 248 af 8. juni 1983 om ændring af lov om invalidepension m.v. og ophævelse af lov om pension til enker med flere, blev der ikke fundet grundlag for at ændre betingelserne for tilkendelse af invalidepension (højeste og mellemste), og kriterierne for tildeling af invalidepension og førtidspension (nu førtidspension) blev videreført ved sammenskrivningen af folkepensionsloven og invalidepensionsloven til én lov, jf. lov nr. 217 af 16. maj 1984 om social pension.

Spm. nr. S 1904

Til justitsministeren (26/4 99) af:

Kristian Jensen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke og hvor store omkostninger der er forbundet med udsendelsen af påmindelsesbreve til personer, hvis pas er udløbet eller snart udløber?«